

de proverbe amuzante și mânuind săgețile ironiei, Sancho Panza capătă o alură melancolică în interpretarea lui Oleg Grudco.

Lirismul emană căldură și are o funcție terapeutică în această premieră a Naționalului, autoarea costumelor, Stella Verebceanu, implicându-se

direct în crearea imaginilor scenice expresive.

Deși spectacolului îi lipsesc performanțele vocale, este remarcabil efortul realizatorilor de a reconstitui atmosfera capodoperei lui Cervantes. Alături de *Don Quijote*, iarna a părut mai blândă în orașul nostru înfrigorat.

Tentația zborului

Complexat de modul său sedentar și de frivolitățile ce constituie esența provincialismului, Teatrul Național din Chișinău a renunțat, pentru scurt timp, la deliciale oferite de spectacolele sale comerciale, și s-a adresat, în sfârșit, unui text serios. Aspirația spre seriozitate pare să se împlinească în *Zbor deasupra unui cuib de cuci* după romanul lui Ken Kessey (dramatizare de Dale Wasserman), a cărui premieră a și fost urmată de comentarii contradictorii. După părerea unor critici, *Zborul...* se apropie de perfecțiune, atingând cote foarte înalte ale profesionalismului; alți teatrofili însă consideră că acest spectacol are și defecte serioase.

Ne alăturăm comentatorilor mai puțin exaltați, care au privit noua superproducție cu tot respectul pentru realizatorii ei, admirând scriitura regizorală a lui Mihai Lungeanu, tulburătoarea muzică a lui George Marcu și inspiratul cadru scenografic creat de Anca Pâslaru. Însă nu putem face abstracție de ceea ce numim „balast”, rutină, superficialitate într-o montare proaspăt adusă în fața unui public care a uitat gustul artei autentice. Dincolo de handicapurile lingvistice ale actorilor, se reliefează neputința lor de a coborî în abisurile textului și incapacitatea unora dintre ei de a mima inteligența. Cultura și talentul

lui Mihai Lungeanu transpar în spectacol, dar forța de inerție a interpreților se opune proiectului regizoral, răsturnându-i soluțiile-cheie. O distribuție nu tocmai reușită viciază întreaga anatomie a *Zborului...*, în care *Sora Șefă* (Angela Cărăuș) îndeplinește funcția de „personaj negativ”, iar *indianul Bromden* (Vitalie Cărăuș) și nebunii capătă alură de „personaje pozitive”. De fapt, psihopații nici nu ne conving că suferă de vreo boală mintală, ci se identifică cu niște mășcărici care acceptă să fie „roțițele” supuse ale unui mecanism imens (și pervers) al distrugerii. Cu eforturi comune, ei transmit totuși emoția contactului fatal cu o lume dementă. Igor Caras în rolul lui *Mc Murphy* parodiază seriozitatea, incită la revoltă viscerală, construind o citadelă a curajului, a demnității umane.

Spectacolul despre „cuibul de cuci” permite trupei Teatrului Național să urce încă o treaptă pe scara evoluției sale, însă cei de la „M. Eminescu” nu ar trebui să-și ia prea în serios tentativele de a ajunge datorită *Zborului...*, pe calea aerului (și pe alte căi), la prestigioase festivaluri europene, internaționale etc. Întrebarea e dacă se vor întoarce din Europa și cu premii, nu doar cu impresii de călătorie.